

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνηος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήπου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Αὐγούστου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 38

ALFRED AUSTIN

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ζοῦς ἓνας βασιλιάς μὲ σκληρὸ πρόσωπο.
ἕναν καιρὸ, χιλιάδες τώρα χρόνια,
ποῦ ἡ φτώχεια τοῦ λαοῦ του, ἡ πείνα του,
τὸν ἀφιναν χωρὶς καμμιὰ συμπόνια.

Κλειστὴ ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ καρδιά του πάντοτε·
οἱ ὑπήκοοί του τὸν ἐτρέμαν ὅλοι,
καθὼς τὸ χέρι του αὐστηρὰ τὸ σήκωνε,
περνώντας μὲς' στὴ φοβισμένη πόλη.

Πλαῖι του μιὰ βασίλισσα εὐγενέστατη,
μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη καλοσύνη
μονάχα μιὰ χαρὰ στὸν κόσμον ἔβρισκε·
σὰν ἔκανε στὴ φτώχεια ἐλεημοσύνη.

Μιὰ μέρα, ὁ βασιλιάς ὅλος περήφανος
μιὰ προσταγὴ βροντόφωνα τῆς δίνει·
—Νάλλάξεις τὴν ψυχὴ σου!— καὶ ἡ βασίλισσα
στὴ διαταγὴ τοῦ ὑπάκουα προσκλίνει.

Μὰ σὰν τῆς εἶπαν κάποιον πῶς ἐπέθαιναν
ἀπόκληροί, φτωχοί, χωρὶς βοήθεια,
τὴν προσταγὴ ξεχνάει καὶ εὐθὺς γεμίζουνε
συμπόνια τὰ πονόψυχά της στῆθια.

Γεμίζει μὲ τροφές, ρούχα καὶ φάρμακα
τὴν ἄσπρην ὀλομέταξιν ποδιὰ της
καὶ στὸ φτωχὸ καλὺβι τότε ὁδήγησε
μὲ βιάση καὶ ἑλαφρὰ τὰ βήματό της.

Μὰ ξαφνικά, νὰ τὸς ἐκείνος ἐφιππος,
ὁρμάει ἔμπρὸς της καὶ τὸ δρόμο φραγεῖ·
«Τί ἔχεις στὴν ποδιὰ σου;—ρωτᾷ ἑξαλλος,
Ποῦ πᾶς;» καὶ ἑξοργισμένος τὴν κοιτάζει.

Σωπαίνει καὶ χλωμὴ ἡ καλὴ βασίλισσα
ἀφίνει ἀπ' τὴν ποδιὰ ἕνα κομμάτι
νάνοϊξιν ὦ! τότε θαῦμα. τριαντάφυλλα
γαρύφαλα καὶ μύρτα ἦταν γεμάτη!

«Πῶς; τί ναι αὐτά; καὶ γιατί τᾶκρυβες;
τὰ λούλουδά σου;» ὁ βασιλιάς τῆς λέει
μὲ ὀργή· καὶ κείνη τότε μὲ ταπεινώση,
σκυφτὴ, σεμνή, μιλάει καὶ σιγοκλαίει·

«Ὁ βασιλιά! δὲν ἄκουσα τὸ πρόσταγμα,
καὶ ἐλεημοσύνην ἔδω νὰ φέρω ἦρτα·
μὰ, —θαῦμα!—ὅ,τι στὴν ποδιὰ μου ἔβαλα,
Τριαντάφυλλα μοῦ γίνηκαν καὶ μύρτα».

Σκύβει καὶ προσκυνάει τὰ ὠραῖα χέρια της
ποῦχαν πλαστεῖ νὰ δίνουν λεημοσύνη,
καὶ τὴ σκληρὴ γνώμη ἀπὸ τότε ἀλλάξε
καὶ σὰν καὶ αὐτὴν πονόψυχος ἐγίνη!

Καὶ τότε πιά φτωχὸν ποτὲ δὲν ἔδιωξε,
σὰν πῆγαινε σκυφτός καὶ ἄπλωνε χέρι,
ζητώντας μπρὸς στὴν πόρτα του ἕνα ψίχουλο,
καὶ τώρα τρέχει ὁ ἴδιος νὰ τὸ φέρῃ...

«Θαῦμα! ὅ,τι στὴν ποδιὰ μου ἔβαλα, τριαντάφυλλα
μοῦ γίνηκαν καὶ μύρτα...»
(Σελ. 445, στ. α'.)

Στόν τάφο πού ὁ λαός τῆς σύσσωμης ἔθαψε τὴ βασίλισσα, πού εὐόδα σάν λουλούδο ὁ νεκρός τῆς, τὰ γαρύφαλα ἀνθίσαν καὶ τὰ μύρτα καὶ τὰ ρόδα.

Ἡ ἀνοιξη ἀπὸ τότε δὲν κουράζεται τὰ ρόδα, τὰ γαρύφαλλα νὰ στρώνη, καὶ τὸ χειμῶνα, γελαστή στόν τάφο τῆς καὶ πάνω ἀπ' τὸ λευκότατο τὸ χιόνι!

(Μετάφραση) ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΣΤΑΡΙ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΠΟΚΙ

Σ' ἓνα χωράφι, στὴν ἀκροποταμιά. Τὸ στάρι καὶ τὸ κριθάρι φιλοκουβεντιάσαν· ἡ ἡρα καὶ ἡ τσάρεζα τὰ συντροφεύον· ἡ βρώμη καὶ ἡ βρίζα παραπέρα. Συντροφιά τους τὸ καννάδι καὶ τὸ λινάρι· λίγο μακρότερα τὸ καλαμπόκι. Γλυκοφύσαγε κι' ἀγέρας. Μπορεῖς νὰ μὴ συζητήσης; Τί ἄνθρωποι, τί φυτά! Ἡ φυχραιμία δὲν εἶναι ἀπαραίτητη. Ἐνα τρελοκούνημα, ἓνα φοβερό σάλεμα τῶν φύλλων. Πήγαν νὰ ξεριζωθοῦν... ἀπὸ τὸ κακό τους. Τὸ καλαμπόκι μιλάει. Καυχίεται. Εἶναι, λέει, τὸ καλύτερο, τὸ χρησιμότερο ἀπ' ὅλα. Γιατί θρέφει. Θρέφει ζῶα, πουλιά, ἀνθρώπους... Ποιὸς τοῦ παραθαίνει;

Τὸ στάρι, ἀψύχου, τὸ βρίζει:

— Βρὲ παλιοκαλάμποκο! Τί θὰ μοῦ πεῖς πῶς εἶσαι; Τὰ γουρουνιά σὲ τρῶν. Κι' ἡ φώχεια, ἡ ζυπολυσιά. Ἐμένα μὲ τρώει τὰρχοντολόγι. Πού νὰ πέση τὸ σκουλήκι νὰ σὲ φάει! Νὰ σὲ συχαθοῦν κι' οἱ ἄνθρωποι!

Τὸ καλαμπόκι ἀγρίεψε. Θέλει ἀπὸ τὸ θυμὸ, θέλει ἀπὸ τὸν ἀγέρα, κουνήθηκε σύγκορμος. Θὰ τοῦ δείξει!

— Βρὲ, παλιοτσουλουφρί, πού σοῦ καίνε τὰ γένεια καὶ σὲ κύνουν ψάνη! Σὺ θὰ βρίσεις ἐμένα; Πού νὰ σὲ φάει ἡ μύγα καὶ νὰ σὲ μαυρίση ὁ δαυλός! Καὶ νὰ μὴ σὲ γνωρίση ἡ μάνα σου!

Τὸ στάρι κιτρίνισε. Τὸ πήρε τὸ παράπονο. Διάθηκε στὴ μάνα του, κλαμένο...

— Τί ἔχεις, παιδάκι μου; τὸ ρωτᾷ ἐκείνη. Τί ἔπαθες καὶ μοῦρθες εἶσαι; Δὲν τῆς ἔκρυψε τίποτα. Τῆς τὰ εἶπε ὅλα. Τὸ καὶ τό: τὸ καλαμπόκι, τὸ χυδαῖο, νὰ βρίσει αὐτό, τὸ χαϊδεμένο!..

Τὸ φιλεῖ ἡ μάνα του. Τοῦ σκουπίζει τὰ μάτια καὶ τοῦ λέει:

— Πῶς σ' ἔμαθα ἐγώ; Νὰ μὴ βρίζεις κανένα. Νὰ πᾶς πίσω, μὲ καλὸ τὸν τρόπο νὰ τὸ χαιρετίσης. Καὶ νὰ δῆς τί καλὸ πού εἶναι τὸ καλαμπόκι. Σὺν τὸ ἀποπήρες, τί νὰ σοῦ κάνει κι' αὐτό; Φυτό εἶναι, δὲν εἶναι ἄνθρωπος!

Κινεῖται λοιπὸν τὸ στάρι, ζυγώνει τὸ καλαμπόκι, τὸ χαιρετᾷ μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ τοῦ λέει:

— Καλῶς τὰ κάνεις, ἀδερφέ μου! Πού ἀπὸ σένα ζοῦν τὰ ζῶα, τὰ πουλιά κι' ἡ φτωχολογιά.

— Καλῶς τὴ τὴν τιμὴ τῆς ἐκκλησίας, τὰπολογήθηκε τὸ καλαμπόκι. Καλῶς το πού μὲ σένα λειτουργοῦν οἱ παπάδες. Πού ἐσένα τρώει τὰρχοντολόγι. Καλῶς τὴ τὴν τιμὴ τῆς τάβλας!

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κανόνισα ἔτσι τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ κι' ἄρχισα νὰ σκέπτομαι γιὰ τὸ ταξίδι μου. Ἦμουν τόσο ἡσυχος καὶ χαρούμενος, ὥστε ὁ κ. Βιδὸ πού μπήκε στὴν τάξη μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰπολαύσῃ τὴ δυστυχία μου, μὲ κοίταξε μ' ἐκπληξὴν κι' ἀπορία, καὶ βγήκε φουρκισμένος. Τὸ μεσημέρι ἔφαγα μιὰ χαρὰ καὶ τὰπόγεμα χάρισα τίς ποινὲς στοὺς μαθητὲς μου.

Ἐπρεπε τώρα νὰ βρῶ τὸ Ροζέ μὲ κάθε τρόπο. Τρέχω στὸ καφενεῖο Μπαρμπέ.

— Ὁ κύριος Ροζέ, μοῦ εἶπαν, πῆγε στὸ Λειβαδάκι μαζί μὲ τοὺς ὑπαξιωματικούς.

Τί γύρευε κεῖ-πέρα μὲ τέτοιον καιρό; Χωρὶς νὰ διστάσω, γύρισα τὸ κάτω μέρος τοῦ πανταλονιοῦ μου κι' ἔτρεξα μέσ' στὸ χιόνι πρὸς τὸ Λειβαδάκι γιὰ νὰ βρῶ τὸ φίλο μου τὸ γυμναστή.

ΙΒ'.

Ὁ σιδερένιος κρῖκος

Ἀπὸ τὸ Σαρλάντ ὡς τὸ Λειβαδάκι εἶναι περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ἀλλὰ μὲ τὸ τρέξιμό μου πήγαινα, ἔφτασα σὲ λιγότερο ἀπὸ ἓνα τέταρτο. Ἐτρεμα μήπως ὁ δυστυχισμένος ὁ Ροζέ δὲν κράτησε τὴν ὑπόσχεσή του καὶ, μὲ τὸν ἱπποτισμὸ πού εἶχε, μὴν ἔπιασε κι' εἶπε στὸ διευθυντὴ τὴν ἀλήθεια. Ἀκόμη ἔλαμπε στὰ μάτια μου τὸ γυαλιστερό πιστόλι πού μοῦ εἶχε δείξει.

Ὁ Ροζέ θὰ σκοτωθεῖ χωρὶς ἄλλο, συλλογιζόμουν μὲ φρίκη. Τί γυρεύει δὴ-πέρα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά; Καὶ πῆρε, φαίνεται, καὶ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ... Τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοί!.. Φτωχέ μου φίλε, ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ σὲ προφτάσω ζωντανό!

Ἀκολουθώντας τ' ἀχνάρια τῶν βημάτων πάνω στὸ χιόνι, ἔφτασα σ' ἓνα μικρὸ κέντρο πού λειτουργοῦσε στὴν ἐξοχικὴ αὐτὴ τοποθεσία. Ἦταν ἓνα καφε-νεδάκι στενὸ κι' ἀκάθαρτο, ὅπου κλείνονταν ἄνθρωποι ὑπαῖτοι καὶ ἄσωτοι, γιὰ νὰ παίξουν χαρτιά ἢ νὰ μεθοκοπήσουν. Ἀνθρώποι καθὼς πρέπει ποτὲ δὲν πατοῦσαν τὸ πόδι τους ἐκεῖ μέσα.

Καθὼς πλησίασα στὴν πόρτα, ἄκουσα χαρούμενες φωνές, γέλια, καὶ ποτήρια πού χτυποῦσαν.

— Θέ μου! σκέφθηκα. Φαίνεται πῶς εἶναι τὸ ἀποχαιρετιστήριο γλέντι...

Κι' ἀπὸ τότε ἀγαπήθηκαν γιὰ πάντα. Θέλετε κι' ἐπιμύθιο; «Ἀρχὴ φιλίας ἔπαινος, κι' ἀρχὴ τῆς ἐχθρας ψόγος», κατηγόρια...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

— Ἐσπρωξα μιὰ πορτούλα καὶ μπήκα σ' ἓναν μικρὸ κήπο μὲ μαραμένα κι' ἀξιολύπητα λουλούδια.

Ἐτοιμάστηκα νὰ μπῶ μέσα στὴ σάλλα, ὅπου κατάλαβα πῶς εἶχαν ἀνάψει καὶ σόμπα, ὅταν ἄκουσα κάτι πού μὲ σταμάτησε. Μέσα στὰ γέλια καὶ στίς φωνές, ἄκουσα καὶ τ' ὄνομά μου. Ὁ Ροζέ μιλοῦσε γιὰ μένα καὶ— τί περίεργο!— κάθε φορὰ πού τ' ὄνομά μου ἐρχόταν στὴν κουδέντα του, οἱ ἄλλοι ἐσκαζαν ἀπ' τὰ γέλια.

Προαισθάνθηκα ὅτι ἐμελλὰ νὰ μάθω κάτι θλιβερό, καὶ σιγά-σιγά γιὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσουν, βγήκα πάλι ἔξω καὶ στάθηκα κάτω ἀπὸ ἓνα παράθυρο, γιὰ νὰ κοιτῶ.

Χίλια χρόνια νὰ ζοῦσα, δὲ θὰ ξεχνοῦσα ποτὲ ἐκεῖνες τίς στιγμές. Θαρρῶ πάντα πῶς βλέπω τὸν ἐαυτό μου σ' ἐκείνη τὴ στάση, μοναχό, κολλημένο στὸν τοῖχο, μπροστὰ στὸ χιονισμένο λειβάδι.

Ἐκεῖ-δὰ πήρα τὸ μεγαλύτερο μάθημα τῆς ζωῆς μου. Ἐκεῖ ἔμαθα, πόσο πρόστυχοι καὶ κακοὶ μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, καὶ πόση ὑποκρισία μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖ πού θαρροῦμε πῶς εἰν' εὐγένεια... Δὲν σὰς εὐχομαι νὰ μάθετε μὲ παρόμοιο τρόπο καὶ σεῖς τὴν κακία τοῦ κόσμου!

Ὁ καλὸς μου φίλος ὁ γυμναστής εἶχε τὸ λόγο... Ἐξιστοροῦσε τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀνώνυμης ἐπιστολῆς, τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Δημάρχου καὶ ὅλα τὰλλα, μὲ κωμικὲς κινήσεις καθὼς φαίνεται, γιὰτὶ σὲ κάθε φράση του οἱ ἄλλοι ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια.

— Καταλαβαίνετε, φίλοι μου, τοὺς ἔλεγε, ὅτι κάτι κέρδισα κι' ἐγὼ πού ἐπαίξα τρία χρόνια στὸ θέατρο τῶν Ζουάδων... Στὴν ἀρχή, φοδῆθηκα ὅτι θὰ τῶχανα τὸ παιγνίδι. Ὁ μικρὸς Ἐσέτ δὲν εἶπε τίποτα, ἀλλὰ πάντα εἶχε καιρὸ νὰ πᾶει μέσα καὶ νὰ τὰ πῇ ὅλα. Ἀλλὰ μὲ τέχνη, βλέπετε, μ' ἔστειλε νὰ τὰ πῶ μοναχός μου. Εἶναι κι' αὐτὸ ἓνα κόλπο! Σὲ ρίχνει, βλέπεις, στὸ φιλότιμο!.. Ἀ! Ροζέ, εἶπα κι' ἐγὼ, τώρα θὰ φανεῖ ἡ μαεστρία σου. Ἐτοιμάσου νὰ παίξεις τὸ μεγάλο παιγνίδι!..

Κι' ὁ καλὸς μου φίλος, ἄρχισε νὰ παίξει τὸ μεγάλο παιγνίδι, καθὼς τ' ὀνόμαζε, δηλαδὴ τὴ σκηνή, πού εἶχε γίνῃ, τὸ πρῶτ' μεταξύ μας. Ὁ ἄθλιος, δὲν ἔσκαχε τίποτα. Φώναζε τραγικά: «Ἡ μη-

τέρα μου! Ἡ φτωχή μου μαννούλα!» μὲ θεατρικὸ τόνο. Ὑστερα ἀπομιμόταν τὴ δική μου φωνή. «Ὁχι, Ροζέ! Δὲ θὰ τὸ κάμεις αὐτό! Συλλογίσου τὴ μητέρα σου».

Ἡ σκηνὴ φαίνεται πῶς ἦταν πολὺ κωμικὴ, γιὰτὶ ὅλοι εἶχαν ξεκαρδιστεῖ καὶ γινόνταν μέσα σωστὸ πανδαιμόνιο, ἐνῶ ἔξω ὁ Πιτσιρίκος αἰσθανόταν νὰ τρέχουν τὰ δάκρυα στὰ μάγουλά του, εἶχε ἀνατριχίλες ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἓνα φοβερό βουητὸ σ' αὐτιά του. Τώρα ἄρχιζα νὰ νοιώθω, ὅτι ὁ Ροζέ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς στείλει τὸ δικό μου γράμμα, γιὰ νὰ προφυλαχτεῖ ὁ ἴδιος· ὅτι ἡ μητέρα του, «ἡ φτωχή του μητερούλα», ἦταν πεθαμένη ἢ κακομοῖρα τώρα κι' εἴκοσι χρόνια, κι' ὅτι αὐτὸ τὸ γυαλιστερό ἀντικείμενο πού μοῦχε δείξει, δὲν ἦταν πιστόλι, ἀλλὰ πίπα, μιὰ μεγάλη ἀσημοστόλιστη πίπα!

— Καὶ τί θὰ γίνῃ τώρα ὁ μικροῦλης ὁ δασκαλάκος; ρώτησε κάποιος.

— Πφ! ἔκαμε ὁ Ροζέ καὶ γέλασε.

Μαζί του γέλασαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Μοῦ ἤρθε τότε νὰ ὀρμήσω μέσα, καὶ νὰ παρουσιασθῶ σὰ φάντασμα, καὶ νὰ τοὺς φτύσω ὅλους στὸ πρόσωπο. Συγκράτησα ὅμως τὸν ἐαυτό μου, γιὰτὶ αἰσθανόμουν πῶς εἶχα γίνῃ ἀρκετὰ γελοῖος.

Πέρασα γρήγορα τὸν κήπο, ἐνῶ μέσα τσοῦγκρίζαν τὰ ποτήρια στὴν ὑγεία τοῦ Ροζέ, κι' ἐφυγα βιαστικός, ὅπως εἶχα ἔρθει. Βράδυαζε κι' ἡ σκοτεινιά πού ἀπλωνόταν στὴ γῆ, πλάκωνε τὴν καρδιά μου μὲ μιὰν ἀφάνταστη μελαγχολία.

Ἐνοιωθα ὅτι ἦμουν χαμένος. Πού νὰ βρῶ τὰ χρήματα πού μοῦ χρειαζόνταν; Νὰ καταγγεῖλω τὸ Ροζέ, δὲ θὰ μ' ὠφελοῦσε σὲ τίποτα... Μποροῦσε ν' ἀρνιέται, ν' ἀρνιέται χίλιες φορές. Ποιὰ ἀπόδειξη εἶχα γιὰ νὰ μὲ πιστέψουν;

Ὁ κόπος κι' ἡ συγκίνηση μὲ εἶχαν τσακίσει τόσο, ὥστε αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ ξεπλωθῶ στὴ ρίζα μιᾶς καστανιάς, γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ. Θάμενα ἐκεῖ ὡς αὐριο τὸ πρῶτ', κλαίγοντας, χωρὶς δύναμιν γιὰ νὰ σκεφθῶ, ἀν ξαφνικὰ δὲν ἄκουγα κάπου μακριά, πολὺ μακριά, νὰ χτυπᾷ μιὰ καμπάνα. Ἦταν ἡ καμπάνα τοῦ σχολείου.

Θυμήθηκα τότε ὅτι ἔπρεπε νάμαι ἐκεῖ γιὰ νὰ προσέχω τὰ παιδιὰ στὴν αἵθουσα τοῦ γυμναστηρίου.

Ἀλλὰ μὲ τὸ γυμναστήριο, μοῦ ἤρθε στὸ νοῦ καὶ μιὰ ἄλλη σκέψη, καὶ τὰ δάκρυά μου σταμάτησαν μονομιάς. Σηκώθηκα καί, μὲ σταθερὸ κι' ἀποφαστικὸ

βῆμα, ξεκίνησα πάλι γιὰ τὸ Σαρλάντ.

Ἄν θέλετε νὰ μάθετε τί ἀπόφαση πήρε ὁ Πιτσιρίκος, ἀκολουθήστε τον ἕως τὸ σχολεῖο τοῦ Σαρλάντ. Θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ μπεῖ στὴν αὐλή, θὰ περάσει μέσα στὸ γυμναστήριο. Καὶ κεῖ θὰ ἰδῆτε μὲ πόση προσοχὴ κοιτάζει: ψηλὰ στὸ ταβάνι, ὅπου κρέμεται ὁ μεγάλος σιδερένιος κρῖκος. Ὑστερα ἀκολουθήστε τον στὴν τάξη καὶ διαβάστε πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του τὸ γράμμα αὐτὸ πού γράφει στὸν ἀδελφὸ του τὸ Ζάκ:

«Συγχώρεσέ μου, ἀγαπημένε μου Ζάκ, τὴ λύπη πού θὰ σοῦ προσεγγίσω μ' αὐ-

«Κλάμματα, παιδιάτικα καμώματα! φώναξε ὁ γυμναστής.» (Σελ. 434, στ. γ')

τὸ τὸ γράμμα μου. Θὰ σὲ κάμω νὰ κλάψεις, τώρα πού θαρροῦσε πῶς ἔκαψες πιά τὸ κλάψιμο. Ἀλλὰ θὰ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ... Ὅταν θὰ λάβεις τὸ γράμμα αὐτό, ὁ καίμενος ὁ Δανιὴλ θὰ εἶναι νεκρός...»

Ἐδῶ ἡ ἀνησυχία στὴν τάξη μεγάλωνε. Ὁ Πιτσιρίκος τιμωρεῖ μερικὸς ἀτακτοὺς κι' ἐξακολουθεῖ:

«Ἀ! ἦμουν πολὺ δυστυχισμένος, ἀγαπητέ μου Ζάκ, καὶ δὲ μοῦμενε ἄλλο νὰ κάμω. Μ' ἔδωξαν ἀπὸ τὸ κολλέγιο, (εἶναι μιὰ ἱστορία πού θάθελα νὰ σ' τὴ διηγηθῶ) κι' ἔτσι μοῦ κατέστρεψαν τὸ μέλλον μου. Τώρα πιά εἶμαι ἔρρημος, ντροπιασμένος, βαριεστημένος ἀπὸ τὸ

κάθε τι. Καλύτερα λοιπὸν νὰ πεθάνω...» Πάλι τὸν διακόπτουν τὸν Πιτσιρίκο οἱ ἀταξίες, καὶ πάλι τιμωρεῖ τοὺς πιδ ζωηρούς. Μὰ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τελειώσει τὸ γράμμα του:

«Ἀντίο, Ζάκ! Θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ γράψω πολλὰ, ἀλλὰ τὰ μάτια μου βουρκώνουν καὶ δὲν θέλω νὰ μὲ βλέπουν οἱ μαθητὲς νὰ κλαίω. Στὴ μαμμὰ νὰ πῆς ὅτι παραπάτησα κι' ἔπεσα σ' ἓνα βράχο, ἢ ὅτι πνίγηκα στὸ κολύμπι,—ἢ ὅτι ἄλλο σκεφθεῖς κ' ἐπινοήσεις, γιὰ νὰ μὴ μάθε: τὴν ἀλήθεια... Φίλησέ τη πολλές φορές, τὴ μαννούλα μας, καθὼς καὶ τὸν πατέρα μας καὶ προσπάθησε νὰ φτιάξεις γρήγορα τὸ σπιτικό τους... Ἀντίο! Μὴν ξεχνᾷς ποτὲ τὸ Δανιὴλ!»

Ἀμέσως ὕστερα, ὁ Πιτσιρίκος ἀρჩίζει ἄλλο γράμμα:

«Αἰδεσμώντατε, σὰς παρακαλῶ νὰ φροντίσετε νὰ φτάσῃ ὡς τὸν ἀδελφὸ μου τὸ Ζάκ τὸ γράμμα πού ἀφίνω γι' αὐτόν. Ὑστερα νὰ κόψετε λίγα μαλλιά μου καὶ νὰ φροντίσετε νὰ σταλοῦνε στὴ μητέρα μου.

»Μὲ συγχωρεῖτε γι αὐτὴ τὴν ἐνόχληση. Σκοτώθηκα, γιὰτὶ ἐδῶ μέσα ἦμουν πολὺ δυστυχισμένος. Μόνο ἐσεῖς φανήκατε καλὸς γιὰ μένα καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

«Δανιὴλ Ἐσέτ» Τὰ δύο αὐτὰ γράμματα τὰ βάζει μέσα στὸν ἴδιο φάκελλο κι' ἀπ' ἔξω τὴν ἐπιγραφε: «Ὁ ποῖος βρεῖ πρῶτος τὸ πτώμα μου παρακαλεῖται νὰ δώσει αὐτὸ τὸ φάκελλο στὰ χέρια τοῦ ἀδελφ. Ζερμάν.»

Ἡ ὥρα τῆς μελέτης τελειώνει, ἔρχεται τὸ δείπνο, γίνεται ἡ προσευχή, καὶ τέλος ἀνεβαίνουν ὅλοι στὸ θάλαμο.

Ὁ Πιτσιρίκος περιμένει νὰ κοιμηθοῦν ὅλοι. Ὁ κ. Βιδὸ κάνει τὴν ἐπιθεώρησή του, ὁ μικρὸς μας φίλος μένει μόνος του.

Ἀνοίγει σιγά-σιγά τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου, κοιτάζει μήπως ξύπνησε κανεὶς, βγαίνει ἔξω καὶ ξανακλείνει.

Κατεβαίνει τότε, γλυστρά σιγά-σιγά στοὺς διαδρόμους. Ἐξῶ φουὰ ὁ βοριάς. Ἀπὸ τὴ σκάλα φαίνεται ἡ αὐλὴ, ἄσπρη σάν τὸ χιόνι. Καὶ ψηλὰ σ' ἓνα παράθυρο φέγγει ἓνα φῶς, τὸ φῶς τοῦ ἀδελφ. Ζερμάν. Ὁ Πιτσιρίκος τοῦ στέλνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του ἓνα χαιρετισμὸ καὶ τέλος μπαίνει στὴν αἵθουσα τοῦ παλιοῦ γυμναστηρίου...

Σκοτάδι καὶ μυστήριο βασιλεύουν ἐκεῖ μέσα. Ἀπὸ τὰ κάγγελα ἐνὸς παραθύρου μπαίνει λίγο φεγγάρι καὶ φαίνεται καθαρά ὁ σιδερένιος κρῖκος, λαμπρὸς σάν ἀσημένιος...

(Ἀκολουθεῖ)

σπάζοντας τὰ δεσμά του, πέφτει πάνω στην πλάτη του έχθρου, χτυπώντας τον δυνατά μ' ένα πράσινο κλαρί. Κι' έτσι ο έχθρος, μιά και βρέθηκε ανάμεσα σε δυο πυρά, αναγκάστηκε να υποχωρήσει.

Τὸ φρούριο σώθηκε. Οἱ νικητὲς ἀλάζουν γιὰ τὸν θρίαμβό τους κι' ὁ Παῦλος, κάπως πειραγμένος, ζητᾷ ν' ἀλλάξῃ στρατεύμα.

— Ποτέ! φωνάζει ἡ φρουρά. Ἐμεῖς θ' ἀκολουθήσουμε παντοῦ τὸν ἀρχηγό μας.

Κι' ὅλοι συμφωνοῦν πὼς καὶ στὸ μέλλον τὰ στρατεύματα θὰ μένουν ἀμετάβλητα καὶ πὼς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τίποτε.

Ὁ Παῦλος, θέλοντας νὰ ξεπλύνῃ τὴν ὕδρη πού ἔγινε στὴ σημαία του, ζητᾷ νὰ εἶναι αὐτὸς τώρα ὁ πολιορκούμενος καὶ διατείνεται ὅτι αὐτὴ ἡ θέσις εἶναι ἡ καλύτερη. Οἱ «μεγάλοι» λοιπὸν θὰ ὑπερασπισθοῦν τώρα τὸ φρούριον, κι' οἱ μικροί, κάπως δειλιασμένοι, ἐτοιμάζονται νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν. Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς εἶναι πὺθὺς δύσκολο νὰ ἐπιτίθεται κανεὶς καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι ὁ ἀσθενέστερος.

— Ναί, μὰ εἴμαστε οἱ περισσότεροι, λέει ὁ Γιαννάκης, πὺθὺς ἔχει κιόλας κατάρτισιν τὸ σχέδιό του καὶ τὸ ἐξηγεῖ μυστικὰ στοὺς στρατιῶτες του πὺθὺς τὸν ἀκούει μὲ θαυμασμό.

— Ὡ, τί λαμπρὴ ἰδέα! Στ' ἀλήθεια, ἡ πονηριά νικᾷ τὴ δύναμη. Ὁ Γιαννάκης ἔχει ἀληθινὸ ταλέντο στρατηγού.

Ἐνῶς ὁ Γιαννάκης κι' ἡ Ἐλενίτσα κάνουν ξεπίτηδες μεγάλη φασαρία, σπάζοντας κλαριά ἀπ' τὰ δέντρα, ὁ Ζοζὸς κι' ἡ Μαργαρίτα τρυπνοῦν μέσα στὴν τάφρο, πὺθὺς περιβάλλει τὴν δεινροστοιχία. Σὰν τοὺς Ἰνδοὺς, τοὺς Σιού, προχωροῦν ἔρποντας ὡς πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο, καὶ μένουν χρυμμένοι πίσω ἀπ' τὰ ψηλά χόρτα.

Ὁ έχθρος δὲν ἔνοιωσε τίποτε. Ὁ Γιαννάκης κι' ἡ Ἐλενίτσα βρίσκονται πολὺ μακριὰ καὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί ἐτοιμάζουν.

— Προσοχή! φωνάζει ὁ στρατηγὸς Παῦλος, ἔρχεται ὁ έχθρος!

— Γιὰ κοίτα, λέει ἡ Μαγδαληνή. Λίγοι-λίγοι ἔρχονται, ὡς πὺθὺς νὰ φθάσουν οἱ ἄλλοι δυο, ἔχουμε καιρὸ νὰ τοὺς νικήσουμε αὐτούς.

Καὶ βέβαιον γιὰ τὴν νίκη τους, οἱ τρεῖς γενναῖοι πολεμιστὲς περιμένουν μὲ θάρρος τὸν έχθρο.

Τὰ κλαριά χτυποῦν τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο. Ὁ Γιαννάκης κι' ἡ Ἐλενίτσα πολεμοῦν, ἡ μᾶλλον δέχονται, μὲ γενναίότητα τὰ κτυπήματα τῶν έχθρων, πὺθὺς θεωροῦν κιόλας βέβαιη τὴν νίκη.

— Νίκη! ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ ὁ Παῦλος.

Πούφ! Ἐνα δυνατό κτύπημα ἀπὸ πίσω τοῦ χώνει τὸ καπέλλο ὡς τὰ μάτια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΥΛΗ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
μὲ σκίτσα τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ὡστε δὲν ἔχετε κανένα παράπονο ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ;...

— Ὡ, μὰ δὲν εἶχα ποτέ!... Ὁ χωροφύλακας τὸ ὑποπτεύθηκε, ἐπειδὴ βρήκε στὴν τσέπη του κι' ἕν' ἄλλο δαχτυλίδι πολύτιμο...

— Ἀ, ναί! γέλασε ὁ κ. Περίδης, τὸ δαχτυλίδι τῆς μικρῆς του φιληνάδας...

Νίνα μοῦ εἶπες πὼς τὴ λένε, Δήμη;

— Μὰ γνωρίζετε σεῖς τὸν ὑπηρέτη μου; ρώτησε μὲ καινούργια ἐκπληξή ὁ κύριός μου.

— Πολὺ καλὰ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ

— Ὅχι δά! φώναξε μὲ κάποιο τρόπο ὁ κ. Γιαλόπουλος, σὰ νὰ συλλογίστηκε πὼς δύσκολα θὰ βρισκε ὑπηρέτη μὲ «παρουσιαστικὸν» γιὰ τὴν ἐπίδειξή πὺθὺς ἤθελε...

Μὰ ὁ προστάτης μου σταύρωσε τὰ χέρια καὶ, κοιτάζοντάς τον μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, τοῦ εἶπε σιγὰ:

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ παιδί ἔχει δίκιο. Κάθε τίμιος ἄνθρωπος στὴ θέσή του, τὸ ἴδιο θάκανε.

Καὶ γυρίζοντας σὲ μένα, χωρὶς νὰ τὸν νοιάξῃ πιά γιὰ τὸν κ. Γιαλόπουλο,

— πὺθὺς κι' αὐτὸν τόσο λίγο τὸν ἔνοιω-
ζε γιὰ τοὺς ἄλλους, —
μοῦ εἶπε:

— Κι' ἐγὼ ἔχω σπίτι, κι' ἐγὼ θέλω ὑπηρέτη. Κι' ἀφοῦ φεύγεις ἀπὸ δῶ, ἔλα νὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου.

Οὔτε, μὲ ρώτησε κὰν ἂν θέλω. Ἦταν τόσο βέβαιος πὼς δὲν ἤθελα κι' ἄλλο! Μοῦ εἶπε μόνο τὸ δρόμο καὶ τὸν ἀριθμὸ, χαϊρέτησε κάπως ψυχρὰ τὸ δικηγόρο κι' ἔφυγε, ἀφήνοντάς με τόσο εὐτυχισμένο, ὅσο δυστυχισμένο μὲ εἶχε βρεῖ πρὸ μισῆς ὥρας...

10. Ὁ κ. Περίδης κι' ἡ οἰκογένειά του.

Μιά ἀτέλειωτη σειρὰ ἀπὸ μεγάλα κι' ὁμορφα σπιτία, ὅλα μὲ καγγελόφρακτους κήπους μπροστά, σωστὰ παλατάνια, ἕνα πλατὺ πεζοδρόμιον μὲ δεινροστοιχία κι' ἕνας πλατύτατος δρόμος

πὺθὺς τὸν αὐλακῶνουν οἱ σιδερένιες γραμμές τοῦ τραίμ, νὰ ἡ ὁδὸς Κηφισιάς, πὺθὺς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεία τῶν παλίων Ἀνακτόρων καὶ φτάνει ὡς τοὺς Ἀμπελόκηπους.

Σ' ἕν' ἀπὸ κείνα τὰ παλατάνια κατοῦσε ὁ κ. Χρηστάκης ὁ Περίδης, ὁ καινούργιος μου κύριος. Εἶχε διηγηθεῖ, φαίνεται, στὴν οἰκογένειά του ὅχι μόνο τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Γαστουριῶ τοῦ Κέρκυρα, ἀλλὰ καὶ τὸ παράξενο συναπάντημα στὴν ὁδὸν Πατησίων. Ἐτσι, ὅταν παρουσιάστηκα στὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅλοι βγήκαν περιέργοι νὰ μὲ ἰδοῦν, καὶ σὲ μιά στιγμὴ γνώρισα ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας.

Δὲν ἦταν πολλὰ, κι' ἄς εἶχαν τόσο μεγάλο σπίτι: Ὁ ἄγνωστος πὺθὺς μοῦ ἔγινε πιά γνωστός· ἡ μητέρα του, μιά γλυκεῖα, γελαστὴ ἀσπρόμαλλη γριούλα, τόπος γιαγιάς ἀπὸ κείνες πὺθὺς λατρεύουν τὰ ἐγγόνια τους καὶ τοὺς λένε τὰ πιθὺς ὁμορφα παραμῦθια· ἡ γυναίκα του, μιά νέα κυρία, — δὲ θάταν παραπάνω ἀπὸ τριανταπέντε χρονῶν, — πολὺ ὁμορφη, μὰ ὅχι τόσο γελαστὴ σὰν τὴ γριά· καὶ δυὸ παιδιὰ, ἕν' ἀγόρι στὴν ἡλικία μου πὺθὺς τὸ λεγαν Νάνη· κι' ἕνα κορίτσι, ἕνα δυὸ χρόνια μικρότερο, πὺθὺς τὸ λεγαν Λιλή.

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, δυὸ πράγματα κατὰλαβα: πρῶτον, πὺθὺς περισσότερο ἀπ' ὅλους, κι' ἀπὸ τὸν κύριο ἀκόμα πὺθὺς τὸν εἶχα σώσει, μὲ συμπάθειαν, μὲ μὴς μὲ εἶδε, ἡ κυρία. Στὰ γαλανὰ τῆς μάτια πὺθὺς μὲ κοιτάζαν γλυκά, μὰ σοβαρὰ καὶ σὰ λυπημένα, διάβαζα ὅλη αὐτὴ τὴν συμπάθειαν· κι' ἡ γοητεία τῆς μὲ διαπερνοῦσε, μὲ πότιζε τόσο βαθειά, πὺθὺς αἰσθανόμουν μίαν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ ἐρμίσω, — ἂν ἦταν δυνατό! — στὴν ἀγκαλιά τῆς κυρίας ἐκείνης καὶ νὰ τὴ φιλήσω!

Καὶ δεύτερον, πὺθὺς τὰ παιδιὰ μάντιπαθήσαν, προπάντων ὁ Νάνης. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὺθὺς αὐτὸ ὅχι μόνο τώρα πὺθὺς ἐβλεπαν, ἀλλὰ κι' ἀπὸ πρὶν πὺθὺς μὲ ἄκουγαν. Μὲ κοιτάζαν μὲ μιά ὁλοφάνερη, ἀψήφιστη καὶ γι' αὐτὸ προσδητικὴ περιέργεια· μὲ μιά εἰρωνείαν, μὲ μιά περιφρόνηση. Καὶ κάποια στιγμή ἀκούσα τὸ Νάνη πὺθὺς ψιθύρισε στὴ Λιλή:

— Ὁ σωτήρας τοῦ μπαμπά! Μάτια μου!

Μὲ κορόιδευε, γιατί μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου, εἶχα σώσει τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα του!

Μὴ νομίζετε ὅμως πὺθὺς αὐτὸ μούκαμε τότε τὴ φρίκη, πὺθὺς κάνει τώρα σὲ σὰς, καλὰ μου παιδιά! Ὅχι, καμμιά κακὴ περηφάνεια δὲν εἶχα πὺθὺς ἔσωσα τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἐνῶμιζα πὺθὺς ἔκαμα ἕνα πράγμα ἡπλούστατον, πὺθὺς καὶ καθέναν, ἂν ἔβρισκε μπροστά του τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἕνα καλὸ αἶμα, θὰ τὸκανε εὐκολά. Μ' ἂν δὲν ἦταν τίποτα μεγάλο, δὲν ἦταν ὅμως καὶ τίποτα κακὸ αὐτὸ πὺθὺς ἔκαμα, γιὰ νὰ μὲ

κοροϊδεύουν. Καὶ λυπόμουν κατάκαρδα γιὰ τὰ κρυφομυλήματα καὶ τὰ γέλια τῶν παιδιῶν ἐκείνων, πὺθὺς θάταν τώρα τὰ παιδιὰ τῶν κυρίων μου...

Ἐλεγα στὴν κυρία πὺθὺς μὲ ρωτοῦσε τί θέλω, — νὰ πηγαίνω μόνο τὸ βράδυ στὸν Παρνασσὸ καὶ κάθε Κυριακὴ νάχω ἄδεια γιὰ νὰ κάνω μιά ἐκδρομὴ μὲ τὸ Φάνη, — καὶ συλλογιζόμουν: «Τί κρίμα! Δὲ θὰ τὰ πάω καλὰ μὲ τὰ παιδιὰ. Κι'

Ὡστόσο δὲ γελάστηκα. Τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἦταν ὅ,τι καλύτερο μπορούσα νὰ ἐπιθυμήσω σὰν ὑπηρέτης. Μοῦδωσαν μιά κάμαρα ψηλά, πὺθὺς ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς φαίνονταν ὅλη ἡ Ἀθήνα. Μάφησαν νὰ ντυθῶ ὅπως ἤθελα, — «σὰν ἄνθρωπος» εἶπε ὁ κ. Περίδης, — γιατί στὸ σπίτι του δὲ συνήθιζαν νάχουν ὑπηρέτες μὲ στολὲς γιὰ φιγούρα. Μοῦ παραχώρησαν ὅλη τὴν Κυριακὴ μου ἐλεύθερη καὶ δυὸ

ὥρες τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ μελετῶ, χωρὶς ν' ἀναγκάζομαι, ὅπως στοῦ Γιαλόπουλου, νὰ ξαγρυπνῶ τὴ νύχτα. Μοῦκοψαν μισὸν πενήντα δραχμὲς τὸ μῆνα, — τί ἄλλο ἤθελα; μπορούσα πιά νὰ συντηρῶ τὸ σπίτι μου στὸ χωριό! — καὶ μ' ἔδωκαν νὰ κάνω λίγη καὶ ξεκούραστη ἐργασία, πρῶτὴν προπάντων στὸν κήπο, σὰ βοηθὸς τοῦ κηπουροῦ.

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὰ ὅλα δὲν ἦταν καὶ μεγάλη θυσία γιὰ τὸν κ. Περίδην. Ἦταν τόσο πλούσιος κι' εἶχε τόσοι ὑπηρέτες στὸ παλατάκι του, — μάγερα, παραμάγερα, καμαριέρες, γκουδερνάντες, πορτιέρη, κηπουρό, ἀμαξά, σταυλίτη, — ὥστε μπορούσε νὰ μ' ἔχῃ χωρὶς νὰ κάνω καὶ τίποτα. Ἀς τὸ πῶ πὺθὺς καθαρά: ὁ κ. Περίδης μὲ πήρε στὸ σπίτι του ὅχι γιατί εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ἀκόμα ὑπηρέτη, παρὰ γιατί ἤθελε νὰ μ' ἐδεργέτησεν καὶ νὰ μ' ἀνταμείψῃ. Καὶ πάλι ὅχι τόσο γιὰ κείνο πὺθὺς εἶχα κάμει στὴν Κέρκυρα, ὅσο γιὰ κείνο πὺθὺς, μπροστά στὰ μάτια του, εἶχα πάθει στὴν Ἀθήνα. Γιατί αὐτὸ τοῦ εἶχε δεῖξει, καθὼς μοῦ εἶπε μιά μέρα ὁ ἴδιος, πὺθὺς «ἤμουν ἄξιος νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ κανένας καὶ νὰ μὲ προστατέψῃ». Κι' ὁ κ. Περίδης θὰ μὲ ὑποστήριζε καὶ θὰ μὲ προστατεύε ὡς τὸ τέλος, γι' αὐτὸ ἤμουν βέβαιος. Κι' ἐκεῖνος νὰ μὲ

ἐξενουσε, εἶχα τὴ γυναίκα του πὺθὺς μὲ συμπαθοῦσε ὁλοένα πὺθὺς πολὺ καὶ μὲ θύμιζε στὸν ἄντρα τῆς καθεμέρας.

Μὰ ἦταν τὰ παιδιὰ στὴ μέση!

Σὰ νὰ εἶχαν ζηλέψῃ γιὰ τὴν καλοσύνη, τὴ συμπάθειαν καὶ τὴν ἐχτίμησιν πὺθὺς ἔδειχναν σὲ μένα ὁ πατέρας τους κι' ἡ μητέρα τους, — γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν νὰ πῶ, θέσιν πὺθὺς εἶχ' ἀνάμεσα στὸ ἄλ-

«Μιά νέα κυρία, πολὺ ὁμορφή...» (Σελ. 451, στ. α'.)

«Πρῶτὴν ἐργασία στὸν κήπο...» (Σελ. 451, στ. γ'.)

λο προσωπικό του σπιτιού, — δεν άφιναν ευκαιρία πού να μη με πειράζουν, να μη με προσβάλουν, να μη με πληγώσουν. Από την πρώτη μέρα, θάλεγε πως ό σκοπός τους ήταν να με κάμουν να φύγω.

Ο Νάνης προπάντων με πρόσταζε με τόν πιό απότομο τρόπο, μάπόπαιρνε χωρίς κανένα λόγο, προσπαθούσε να με συγχίξη για να κάνω άδεξιότητες και ζημιές κι' όταν δεν τó κατάφερνε, ξεθύμαινε φωνάζοντας τó στερεοτυπό του:

— Έλα, σωτήρα, πού τó πήρες άπάνω σου!.. Καλά ντέ, τó ξέρουμε! Έσωςες τή ζωή τού μπαμπά. Κι' έπειτα:

Τώρα, βλέπετε, μου τόλεγε και κατά πρόσωπο.

Μα κι' ή Διλή δεν πήγαινε πάρα κάτω. Με κορόιδευε άκατάπαυτα. Και ξέροντας από τή διήγηση τού πατέρα της τó πρώτο μου έπάγγελμα, μ' έλεγε «θεατρίνο» κι' έβεβαίωνα τόν άδερφό της πώς δεν είχα πάψει να «υποκρίνουμε» — τó «σωτήρα» βέβαια, τί άλλο;

Προσπαθούσα ναποφεύγω τάνοικονόμητα αυτά παιδιά. Και δέ θά μού ήταν δύσκολο σ' ένα τόσο μεγάλο σπίτι και με τόση ύπηρεσία. Άλλά με φώναζαν έκείνα! Πότε για τούτο, πότε για κείνο. Κι' έδρισκαν έτσι τήν ευκαιρία να μού κακομιλήσουν. Πολλές φορές τά μάλωσε γι' αυτό ή μαμμά τους. Άλλά τής έλεγαν πως «άστειούνται», πως έτσι τάκαναν όλα, γιατί τούς άρεσε να βλέπουν τά μούτρα μου όταν πειραζόμουν, ύπόσχονταν να μη τó ξανακάμουν και... ξαναρχίζαν χειρότερα.

Δέν μπορούσα να τó καταλάβω! Στή ζωή μου, είχα γνωρίσει τόσα φτωχό-παιδα. Ήταν όλα καλά. Με κανένα ποτέ δέν τά πήγα έτσι άσχημα και κείνα μάλιστα πού έζησαν μαζί μου, — δ Αντρίκος, ή Μαρούλα, ό Φάνης, ή Νίνα, — μάγαπησαν πολύ. Γιατί μόνο αυτά τά δυό έκαναν εκάίρηση; Γιατί άπ' τήν αρχή με πήραν από κακό; Γιατί δέν έννοούσαν να μάφήσουν σέ χλωρό κλαδί; Μην έφταιγα εγώ;..

Άλλα παρατήρησα γρήγορα πως με τόν ίδιο άπάνω-κάτω τρόπο φέρνονταν σ' όλο τó προσωπικό. Τά παιδιά λοιπόν αυτά είχαν άλαζονεία, ένόμιζαν πως κάτι είναι και οι άλλοι δέν είναι τίποτα. Και βέβαια, γιατί ό πατέρας τους ήταν πλούσιος και τάχε σ' ένα παλάτι... Έτσι κακομεταχειρίζονταν και μένα, και πιό πολύ άπ' τούς άλλους, γιατί κι' εγώ ήμουν παιδί τής ήλικίας τους, — και φυσικά τά παιδιά συνερίζονται με ταξού τους, — έπειτα γιαν' είχα κάνει έκείνο τó «άνδραγάθημα» όπως τόπε μία μέρα ό Νάνης κοροϊδευτικά, και τέλος γιατί ήμουν πιό προχωρημένος στα μαθήματα. Άλήθεια, ένώ εγώ πήγαινα στήν έκτη, ό κύριος Νάνης μόλις ήταν στήν τετάρτη.

(Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΤΩΧΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΣΕ μιάν έφημερίδα, σήμερα, είδα φωτογραφίες από τήν κα-
τασκήνωση τών φτωχών παι-
διών στή Βούλα. Τί όμορφα
πού περνούν τά καίμένα σ' έκείνη τήν
άκρογιαλιά! Τρέχουν, παίζουν, κολυμ-
πούν, γυμνάζονται, τρώνε καλά και κοι-
μούνται καλύτερα στόν καθαρόν άέρα...
Τί διαφορετική ή ζωή πού κάνουν στή
Βούλα, από κείνη πού θάκαναν στα σπι-
τια τους, στίς τρώγλες τους, μέσα στο
καμίνι τής Άθήνας!.. Άλλά, καθώς έ-
δλεπα και μακάριζα αυτά, θυμόμουν
και λυπόμουν τάλλα. Γιατί στή Βούλα
δέν είναι βέβαια όλα τά φτωχά παιδά-
κια τής πόλης μας. Πεντακόσια μόνο
άγοράκια. Έστερα θά πάνε άλλα τόσα
κοριτσάκια. Χίλια τó όλο. Τό Πατριω-
τικό Ίδρυμα, πού κάνει τίς παιδικές αυ-
τές έξοχές, δέν έχει χρήματα για πε-
ρισσότερα. Κι' όμως τά φτωχά παιδά-
κια, πού έχουν ανάγκη, λογαριάζονται
άπάνω από όχτώ χιλιάδες. Κι' έπειδή
τό καθένα, για συντήρηση ένός μηνός
στήν έξοχή, θέλει 500 δραχμές, θά
χρειάζονταν, για όλα, τέσσερα εκατομ-
μύρια Πού να τά βρή τó Πατριωτικό Ί-
δρυμα! Και δέν στέλνει παρά μόνο χί-
λια τó χρόνο, με τίς πεντακόσιες άπά-
νω-κάτω χιλιάδες πού κατορθώνει να
μαζεύει.

Κι' αν ήταν όχτώ χιλιάδες όλα τά
φτωχά παιδιά... Άλλά τόσα είναι
μόνο στήν Άθήνα. Δηλαδή μέσα σ' ένα
εκατομμύριο, άς πούμε, κατοίκους. Πό-
σα πρέπει ναάναι στίς άλλες πόλεις, σ'
όλη τήν Ελλάδα, δηλαδή μέσα σ' άλ-
λα τρία εκατομμύρια; Με τήν ίδια ανα-
λογία, θά είναι είκοσιπέντε χιλιάδες τó
λιγότερο. Κι' από 500 δραχμές τó ένα,
πόσα μäs κάνουν; Δωδεκάμιση εκατομ-
μύρια! Κι' όχι μία φορά, αλλά κάθε
χρόνο. Πού θά πεί πως είναι τών άδυ-
νάτων άδύνατο, με τήν ιδιωτική φιλαν-
θρωπία, να κάνουν έξοχή όλα τά φτω-
χά παιδιά τών έλληνικών πόλεων, πού
έχουν ανάγκη.

Τό ίδιο συλλογίζομαι κάθε φορά πού
βλέπω να κάνη κάτι για φτωχά παιδιά
ή ιδιωτική φιλανθρωπία: Χριστουγεν-
νιάτικο δένδρο, ή βασιλόπητα, ή πασαχα-
λινό τραπέζι, ή μοίρασμα ρούχων, γιαν-
τρικών, βιβλίων... Θυμούμαι τάλλα, τά
περισσότερα παιδιά, πού δέν παίρνουν
τίποτα, γιατί πάντα ό έρανος δέν είναι
άρκετός. Και συμπεραίνω ότι, όπως τής
άλλης, τής γενικής, έτσι και τής παιδικής
φτώχειας κι' ανισότητας ή θεραπεία δέν
είναι δυνατό να γίνη με μπιλώματα.
Γιατί μπιλώματα είν' αυτά πού, με τό-
σους άξιέπαινους κόπους, κάνουν τά Πα-

τριωτικά Ίδρύματα και τάλλα μικρά ή
μεγάλα φιλανθρωπικά Σωματεία. Ή
φτώχεια, ή δυστυχία, πού θέλουν νανα-
κουφίσουν, είναι πολύ μεγαλύτερη από
τίς δλικές τους δυνάμεις. Τό καλοκαίρι
έχουν ανάγκη από έξοχή είκοσιπέντε
χιλιάδες παιδιά, και στέλνουν μόνο χί-
λια. Τίς γιορτές, έχουν ανάγκη από
ρούχα, από παπούτσια, από γλυκά, ά-
πό παιχνίδια, — κι' αυτά, για τó παι-
δί, δέν είναι πρώτη ανάγκη; — δέκα χι-
λιάδες να πούμε, και μόλις μοιράζουν
σε πεντακόσια. Δηλαδή τίποτα. «Στα-
γών έν τῷ όκεανῷ» πού λένε. Μόνο ή
Πολιτεία, αν ήθελε, θά μπορούσε να
διορθώση τó κακό ριζικά. Να περιορί-
ση δηλαδή τή συσσώρευση τού πλού-
του, πού μένει νεκρός, άχρηστος, στα
χέρια λίγων φιλάργυρων έγωιστών, και
να κάνη τρόπο ώστε μ' αυτό τόν πλού-
το, πού θάταν υπεραρκετός, ν' ανατρέ-
φονται τά φτωχά παιδιά όπως σχεδόν
και τά πλούσια: με τó θρεπτικό φαγη-
τό τους, με τó ζεστό ρούχο τους, με τó
σχολείο τους, με τήν έξοχή τους, με τó
γλυκό τους, με τó παιχνίδι τους...

Έπειδή όμως αυτό δέν γίνεται, ούτε
είν' εύκολο να γίνη, δέν θά πῇ πως πρέ-
πει ν' άδιαφορούμε μετς οι ιδιώτες δλό-
τελα, να μην κάνουμε φιλανθρωπικά σω-
ματεία, να μην προσφέρουμε, τι μπο-
ρούμε στους έράνους, να μην άνακουφί-
ζουμε ένα μέρος τουλάχιστο τής παιδι-
κής φτώχειας και δυστυχίας... Τό κά-
τω-κάτω, υπάρχει κι' άλλος τρόπος για
να λείψη από τόν κόσμο ή φτώχεια κι'
ή ανισότητα. Σας τόν είπα όταν σας μι-
λησα για τόν Μπενάκη, τόν υπέρπλου-
το αυτόν φιλάνθρωπο: «Αν όλοι οι πλού-
σιοι έκαναν, τι έκανε κι' έκείνος» αν
όλοι έδιναν, για τó κοινό καλό, ένα με-
γάλο μέρος τής περιουσίας τους... Άλ-
λά καθέννας μπορεί να μιμηθῇ τόν Μπε-
νάκη. Δέν είναι ανάγκη ναχη τά εκα-
τομμύρια του άρκει ναχη τήν καρδιά
του. Και σεις ακόμα, από τώρα, μπο-
ρείτε να στερήστε κάτι περιττό, ή κάτι
πού δέν είναι τής πρώτης ανάγκης, για
να βοηθήτε — παραδείγματος χάρη, —
τήν Παιδική Έξοχή τού Πατριωτικού
Ίδρύματος. Γι' αυτό τó σκοπό κάνει έ-
ρανο, διοργανώνει γιορτές, αγορές, πα-
ραστάσεις κτλ. Να τά ύποστηρίξετε. Τίς
πεντακόσιες δραχμές, πού χρειάζονται
για να κάνη τήν έξοχούλα του ένα φτω-
χό παιδάκι, — χλωμό, άδύνατο, άσθενι-
κό, πού μπορεί και να πεθάνη, αν δέν
πάη λίγο να ζήση στ' άκρογιαλί, στόν
καθαρό άέρα, — μπορούν να τίς προσφέ-
ρουν δέκα άλλα παιδιά πλούσια, εύπορα:
δέν θά στερηθούν παρά πενήντα δραχ-
μές από τά καλοκαιρινά τους έξοδα, πού
με τά ταξίδια, τίς διακοδάσεις, τά σπόρ,
τά θέατρα, τούς κινηματογράφους, άνε-
δαίνουν σε χιλιάδες...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΥΡΟΛΑΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ορκίσου!» και μ' έβαλαν και φί-
λησα τούς σταυρωμένους δείχτες τών
χεριών μου ή Μαρία, ή μεγάλη μου ά-
δερφή και ή Μαίρη, ή υπηρέτριά μας.

Ήτανε βράδυ, ως όχτώ ή ώρα, πού
γυρίζαμε άπ' τó Χαρακοπιό (*) στήν
Κορώνη μ' ένα καλάθι σταφύλια, κι'
άκόμα δέ βρισκόμαστε ούτε στα μισά
τού δρόμου. Τό σκοτάδι είχε πιά σκορ-
πιστεί στόν έρημικό δρόμο. Ή άδερφή
μου και ή υπηρέτριά μας είχαν αρχίσει
κιάλας να φοβούνται. Εγώ δέν τίς κα-
τάλαβα άμέσως. Βάδιζα άφηρημένος
στόν άμαξητό δρόμο μαζί τους. Στήν
όμιλία τους δέν πολυπρόσεχα. Κοίταζα
τή θάλασσα, πού βρισκόταν ως έκατό
μέτρα κάτω άπ' τó δρόμο. Μού φαινό-
ταν παράξενη. Πρώτη φορά τήν έδλε-
πα έτσι μαύρη άπ' τó πολύ σκοτάδι.
Στήν άχτή, μία φαρόδαρκα με πυροφά-
νια έπλεε άργά. Θαμπά ξεχώριζα τά
κεφάλια τών βαρκάρηδων, γιατί μού
τάκρυβε τó θάμπος τών φλογών τού ρε-
ταίνιου, πού ήταν αναμμένο στήν πλώ-
ρη. Κοίταξα στό βάθος τού πελάου. Τι-
ποτα δέν ξεχώριζα. Μού φαινόταν πως
άκουμπούσε ή θάλασσα στόν ούρανό.
Και πιό πέρα τί είναι; συλλογίζόμουν.
Τήν ήμέρα δέν θά είχα προσέξει ποτέ
μου να δώ τί είναι. Θυμόμουνά μονά-
χα πως έδλεπα τά καράδια να μπαί-
νουν άργά-άργά στό λιμάνι άπ' τó βά-
θος τού όρίζοντα. Τίποτ' άλλο. Κάποια
φορά είχα δει κάτι φωτιές στό βάθος
τής θάλασσας, μα σέ άλλο μέρος. Ρώ-
τησα τί είναι και μού είπαν: ή Μάνη.
Λέξη χωρίς έννοια καμιά. Τήν ανά-
δεψα άθελά μου στό μυαλό μου... Μά-
ταια προσπαθούσα να θυμηθώ τί είναι
τήν ήμέρα στό βάθος τής θάλασσας,
πού τώρα δέν ήξερα. Δέν τó κατόρθω-
να. Τέλος ρώτησα:

— Μαίρη, τί είναι κεί κάτω;

— Πού;

— Νά, εκεί... βαθιά... είπα δια-
γράφοντας με τó χέρι μου μπροστά μου
ένα τόξο.

— Τίποτα, μού είπε απότομα.

Κι' έπειτα σά μόνη της:

— Κάτι θά είδε, φαίνεται... Τή λά-
μια... μα ποιά νατν άπ' τίς δυό;..

Στάθηκα, τήν κοίταξα παράξενα, ά-
μίλητος. Στάθηκε κι' αυτή, κι' ή Μα-
ρία. Σ' ένός λεπτού σιγή, άρχισα να
θυμώνω, για τó μυστηριώδικο ύφος της.
Τά κορίτσια κοιτάχτηκαν τότε. Κι' έ-
πειτα, με μία φωνή — ύποβλητική πολύ
— μού φώναξαν:

— Ορκίσου!

Και μ' έβαλαν να όρκιστώ. Πρώτη
(*) Χωριό τού Νομού Μεσσηνίας, απέχει
μιά ώρα άπ' τήν Κορώνη.

φορά όρκιζόμουν, χωρίς να ξέρω τί
σημασία έχει τó φίλημα στό σταυρό
τών δειχτών τών χεριών μου.

— Είναι δυό λάμίες, μού είπε τότε ή
Μαίρη, ονομάζοντάς τις με δυό παρά-
ξενα όνόματα.

— Λάμίες! επανάλαβα μηχανικά.

— Λάμίες, ναι, ξαναείπαν ή Μαίρη
και ή Μαρία μ' ένα γέλιο, πού μ' έκα-
νε να μην προσέξω πιά τί μούλεγαν.
Μονάχα τούς είπα:

— Είναι άργά τώρα κι' άκόμα δέ
φτάσαμε. Ο μπαμπάς θά γύρισε άπ'
τό Άρτάκι (*) και θά μäs περιμένει...
Ενα κάρρο έρχότανε πίσω μας μ'
ένα αναμμένο φανάρι. Μäs έφτασε, κι'
άρχισε να τρέχη μπροστά μας. Αρχί-
σαμε να βαδίζουμε πιό γρήγορα πίσω
του, σά να τόχαμε οδηγό μας. Μιλού-
σαμε για τόν παπούλη πού ήταν άρρω-
στος. Για τή γιαγιά, πού φούρνιζε τά-
πόγεμα. Μäs είχαν κάνει έντύπωση
οι ήλιοι πού τάϊζε ή μητέρα τής Μαί-
ρης τίς κόττες της. Είχαν βάψει τά χέ-
ρια μας άπ' αυτούς, γιατί ήταν λίγο
δύσκολο να μαδήσης τάφόμαγα κλωνιά.

Βρισκόμαστε πιά στα πρώτα σπι-
τια τής Κορώνης. Ή Μαίρη δέν φοβό-
ταν τώρα. Κι' είχε ξεάσει να ξαναπά-
ρει τó μυστηριώδικο ύφος της, όταν μού
ξανάρχισε για τίς λάμίες.

— Οι λάμίες είναι δυό γυναίκες, πού
ζούν μέσ' στή θάλασσα. Είναι πολύ με-
γάλες. Με τά χέρια τους μπορούν να γι-
γίζουν τά χαμηλότερα σύνεφα. Στό
δρόμο πού είμαστε μονάχοι μας, αν ή-
θελε ή μία (και μού είπε ένα όνομα),
μäs άρπαζε να μäs φάει και τούς τρεις
σά μύγες. Ούτε τó δοντάκι της θά γλύ-
καινε...

— Όπως ό άράπης στα Μαύρα Σύ-
νεφα. (**)

— Ναι. Άκουσες, Μαρία, πού ή μία
λάμια φώναζε τής άλλης: «Φέρτε τά
πανιά για να σκεπάσουμε τή σταφίδα
γιατί θά βρέξη»;

Ή Μαίρη δέν πρόφτασε να πῇ πε-
ρισσότερα. Φτάσαμε στό σπίτι. Κείνο
τό βράδυ κοιμήθηκα γρήγορα. Έίως
άπ' τó φόβο μου. Στό μυαλό μου, — δ-
ταν έτρωγα στό τραπέζι — αναδευότανε
κάποια φωτεινή εικόνα, πού δέν τήν
είχα δει ποτέ: Βρισκόμουνά στό ψήλω-
μα τού δρόμου — δέν θυμούμαι αν ήμου-
να μόνη — τόλφωτιστο — τάχα — άπ'
τίς μακρινές ανταύγειες τής φωτιάς πού
καιγότανε στό βάθος τής θάλασσας, εκεί
άκριθώς πού τήν άγγίζει ό ούρανό. Μία

(*) Άρτάκι, ή παράλια τής Κορώνης.

(**) Μαύρα Σύνεφα: Λαϊκό Παραμύθι. Κά-
τι στοιχιά (στά Μαύρα Σύνεφα) γυρίζαν όλη
τήν ήμέρα κι' έτρωγαν ανθρώπους, και τή
νύχτα κρεμόντανε στόν ούρανό χορτασμένα,
με φουσκωμένες τίς κοιλιές τους, για να χω-
νέψουν. Ήτανε τόσο μεγάλα και φοβερά στοι-
χειά, πού ένός άνθρωπος δέν τούς έφτανε «να
γλυκάνουν ούτε τó ένα δοντάκι τους...»

γυναίκα θεόρατη άπλωνε τó χέρι της
κάπου, δέ θυμούμαι κατά πού, και μ'
έκανε να τρέμω σύγκορμα. Ήτανε ή
λάμια πού τήν είχε δει στό δρόμο — έ-
σως μπροστά της — άπ' τó φόβο της ή
Μαίρη...

Κόντευε να τελειώση ό Αυγουστος,
όταν ξαναπήγαμε στό Χαρακοπιό.

Εμείς τά παιδιά τώρα, άλλοτε κοι-
μώμαστε στό σπίτι τής σταφίδας μας,
τής Λαγκάδας, κι' άλλοτε στό σπίτι τής
γιαγιάς, στό χωριό.

Ενα βράδυ έστειλε ή γιαγιά έμένα
και τόν ξάδερφό μου τó Μητσο, να πάμε
να κοιμηθούμε στή Λαγκάδα, γιατί έ-
κείνη θά πήγαινε στό άλλο χτήμα πρωτ'
— πρωτ'

Χαρούμενοι κι' οι δυό — χωρίς να ξε-
ρούμε γιατί — βγήκαμε τρέχοντας άπ' τó
χωριό. Σέ λίγο βρισκόμαστε στα πρώτα
χτήματα. Φτάσαμε στόν Άγιο-Θανάση,
τή μόνη έξοχική εκκλησιούλα, πού συ-
ναντούμε βγαίνοντας άπ' τó χωριό για
τά χτήματα.

(Τό τέλος στό ερχόμενο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ ΚΑΙ ΤΕΝΕΚΕΔΕΣ

Ενας χωριάτης κουβαλήθηκε στό
πταιματοδικείο, γιατί είχε δειρει κά-
ποιο συχωριανό του. Ήταν ή πρώτη
του φορά πού πήγαινε σέ δικαστήριο
και δέν ήξερε τί τού γινόταν.

Και πρώτα-πρώτα, ό άνθρωπος από-
ρησε πολύ όταν άκουσε τó συνήγορο
τού μυνήτῃ του, — ένα δικηγόρο πού δέν
τόν ήξερε καθόλου, — να τού κάνη τό-
σες κατηγορίες.

— Γιατί με βρίζει έτσι αυτός; έλεγε
στούς διπλανούς του: τί τού έκανα; πού
με είδε; πού με ξέρει;..

Έπειτα, σά βγήκε ή άπόφαση πού
τόν καταδίκασε σέ πρόστιμο 90 δραχ-
μές, ρώτησε δείχνοντας τó δικηγόρο:

— Αυτός θά τίς πάρη;

— Όχι, τού είπαν, τó δημόσιο.

Τότε, γυρίζοντας στό δικηγόρο, τού
λέει:

— Φώναξες εσύ, φώναξες, μα τώρα
τί μπήκε στήν τσέπη σου; Τό κουδέρ-
νο θά τά πάρη!

Και βιάζοντας με θυμό άπ' τó σελά-
χι του ένα εκατοστήριό, τó πετά στα
μούτρα τού δικαστή και τού λέει:

— Δόσε μου τά ρέστά!

Τό άκροατήριο είχε λιγωθεί στα γέ-
λια. Ο δικαστής χτυπούσε δλοένα τó
κουδούνι για να γίνη ήσυχία. Κι' ό χω-
ριάτης, πού πήρε τά κουδουνίσματα για
πρόγκια, φώναξε δυνατά:

— Άμ' τέτοιτοι πούμαστε μετς, όχι
κουδούνια, μα και τενεκέδες θά μäs
χτυπήσουνε!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

αίλους της· **Διονύσιον Σπ. Πολ-
λάτων** (ἔστειλα τίς λύσεις; ἔχει κα-
λῶς)· **Ἀνεμόλην** (δὲν φυλάγει τὰ
κομμάτια πού ἀπορρίπτω καὶ δὲν
θεμώμαι τώρα· πιθανόν, ἀφοῦ δὲν
ἦταν δική σου ἡ «Λύπη»· γὰρ τῆς
Ἀνεμόλης τοῦ Βουνού·) **Χαράν**
τοῦ Σπιτιοῦ (χαίρω γὰ ἐλα·) λυ-
ποῦμαι μόνο πού δὲν πρόφθασες τὴν
προθεσμία τῆς Κυριακῆς· πρόσθε-
ς μὴν πάθῃς τὰ ἴδια καὶ στούς κα-
λὸν καὶ νικητὸν Διαγωνισμούς·) Σύλλο-
γον **«Πυρῶν»** (διάβασα τὸ Κατα-
στατικό σου καὶ τὸ ἐγκρίνω μὲ συγ-
χαρητήρια· εἰαι αὐτοὶ οἱ σκοποὶ
πὺρ προτίθεσαι, εἶναι ὥρατο καὶ· ἀ-
εῖζει· να ἐργασθοῦν τὰ μέλη σου γι'
αὐτούς)· **Συρανῶ** (ἐπιτρέπεται να
στείλῃς καὶ ἄλλα· θὰ εἶδες τοὺς Δια-
γωνισμοὺς πὺρ προκηρύχῃ καὶ θὰ
ἐνθαρσιυθῇς πολὺ· ἔ, ἦρθε καὶ
κανένα «κῆμα καύσωνος»; δὲν πι-
στεύω, γιατί δὲν ἦρθε οὐτ' ἐδῶ!)·
Παγωνάτο (πῶς ὄχι; φτάνει να
εἶναι παραμυθία ὥρατα καὶ μικρά·
γιατί πολὺ μεγάλια κομμάτια, καθὼς
βρίπεις, δὲν μπαίνουν στὴ Σελίδα)·
Φιλοπρόδοον (γνωστότατα τὰ Παί-
γνια σου, πολλὰς φορὰς δημοσιευμέ-
να·) **Καφarella** (τὰ ἔλαβα όλα· τὰ
Παιδικὰ Πνεύματα)· εἶναι πολὺ
γνωστὰ· δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύω
κανένα)· **Ἐβελιν** (κοίταξ τὴ γραμ-
ματοπλημύρα καὶ μὴν ἔχεις παρά-
πονο· εἶπε μακρὰ μου εἶπε κοντά
μου, να ἔβρεις ὅτι τὸ ἴδιον σ' ἀγαπᾷ
καὶ γράφε μου μὲ καθ' ἑμπιστοσύ-
νη)· **Βίλλυ Ντόβ** (ἔστειλα· ναί,
πολλοὶ λένε ὅτι σήμερα ὁ μεγαλύ-
τερος ποιητὴς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ δὲν
ἔδωξ Ταγγόρ· δὲν ἔβρω, ἀλλὰ πάντως
ἐνὰς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους εἶναι
καὶ ὁ δικός μας Παλαμάς, πού καὶ
αὐτὸς θὰ πάρῃ αὐτοῦ μακαρίζο
βραβεῖο Νομπελ, γιατί· εἶναι ἐπίση-
μος ὑποψήφιος)· **Μοντέρναν** (σὲ
συγκρίνω πὺρ βγῆμας πρώτη ἀπ'
τὸ σχολεῖο καὶ σ' ἐνθαρσιώω πού
δὲν παύεις γὰ ἑσπαθώνης)· **Πέτρον**
Καραεργήν (καὶ μένα ἡ «καρ-
διά μου σφίχτηκε καὶ τὰ μάτια
μου βοῦρκισαν»· καθὼς διάβασα τὸ
γράμμα σου· μοῦ θύμισες ἄλλα χρό-
νια καὶ ἄλλους φίλους, πού καὶ ἐγὼ
δὲν ἔβρω ἂν ζοῦν ἡ πέθαναν, ἂν εἴ-
ναι εὐτυχεῖς ἡ δυστυχεῖς· χαίρω πού
ἀπ' τὴν «παρέα» ἐκείνη ξεναθρίσκω

τουλάχιστο σένα, πατέρα ευτυχή κι' ἐνέγραφα τὸ ἀγοράκι σου μὲ τὰ παιδιὰ μου...) **Χωρὶς** (ναί, θυμῶναι καὶ χαίρειν τὸν ἀδελφὸ σου, ποὺ εἶχε ἄλλοτε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο· τώρα τὸ παίρνεις ἐσύ· τί καλὰ! σ' εὐχαριστῶ πολὺ πὺν πάντα παρακινεῖς τοὺς φίλους σου νὰ γίνονται συνδρομηταί, καὶ πάντα μ' ἐπιτυχία·) **Φλώρη** **Οὐράνη** (σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσης τὸ Σὺλλογὸν σὰς «Βασιλεῖον τῆς Κυζίκου» γιὰ τὸ ξεσπᾶθωμά· στὴν ἐρώτησή σου ναί·) **Ποιγίλπισαν** **τῆς Σοκολάτας** (ἔχω μπροστά μου τὰ ὠραία γράμματά σου, ποὺ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἔμειναν ὡς τώρα χωρὶς ἀπάντησιν· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· τί· θάξιζε, λές, νὰ μοῦ δώσουν τὸ βραβεῖο Νομπέλ ;.. ὦ, ἄς μὴν πηγαίνουμε τόσο ψηλά· ἄς μοῦδιναν τὸ Μετάλλιο τῆς Ἀκαδημίας γιὰ τὰ πενήντα χρόνια μου, καὶ θάμουν πολὺ εὐχαριστημένη· ἀλλὰ οὐτε αὐτό, βλέπεις, δὲν συλλογίσθηκαν οἱ Ἀκαδημαϊκοί·μας·) **Φιλοπόροδο** (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· μόνο σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ γράφης ἀπλούστερα· «ἡ χαρὰ ὑψ' ἤς καταλήφθη» κ.τ.λ. δὲν εἶναι γλῶσσα πὺν ταιριάζει σ' ἓνα παιδί· ὅταν μιλάς στὴ μητέρα του· δὲν βλέπεις πόσο ἀπλὰ σὰς μιλῶ ἐγὼ ; μὴ νομίζεις πῶς δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ἀρχαία ἑλληνικά· τὸ κάνω ὅμως γιὰ νὰ μ' ἐννοήσετε καὶ νὰ μ' αἰσθάνεσθε καλύτερα·) **Ἀγριοτρανταφυλλιά** (γιὰ τὸ ξεσπᾶθωμά εὐχαριστῶ πολὺ· θὰ εἶδες τί γίνεται μὲ τὰ ἔβσημα ἀπὸ τ' Ἀποτελέσματα ποὺ δημοσιεύθηκαν σὲ προηγούμενο φύλλο· αὐτὰ τὰ 10 ποὺ πήρες, μαζὶ μὲ ὅσα θὰ πᾶρξῃς ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ χρόνου, θὰ τὰ σημειώσης σὲ ἓνα χαρτί, ὅπως θὰ σὰς πῶ ἐγὼ· καί, καὶ θὰ μοῦ τὰ στείλῃς, γιὰ νὰ λάβῃς μέρος στὸ Διαγωνισμὸ τῶν Ἑοσήμεων τοῦ 1929·) **Μύρον** **τῆς Ἀνδρον** (σοῦ ἔστειλα τὸ «Μυστικὸ τῆς Κοντέσσας Βαλέραντας»· ἔλαβα τὴν ἀπάντησή σου· χαίρω πὺν σοῦ ἀρέσουν τόσο καὶ τὰ δύο νέα μου μυθιστορήματα·) **Ἀσπὴρ** **Μπαλαρίνα** (ἔστειλα·) σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ 9· ναί, νὰ μοῦ γράφῃς τώρα πὺν ἔχεις διακοπές·) **Λυσόχαρτο** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ μικρὸ φίλο ποὺ μοῦ σύστησες στὴν Ἀγγλία· γράψε του ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ μοῦ γράφῃ κάποτε κι' ὁ ἴδιος, κι' ἄς μὴν ἔβρει ἀκόμα καλὰ ἑλληνικά·) **Σεπτέρι** **τῆς Ἡπειρου** (ἀκόμη· θὰ ἴδῃς τὴν προκήρυξιν τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ·) **Τριφυλλιά** (ἔστειλα·) **Ἀποβροχάρην** (ὁ κ. Βεζνὸγλου μοῦ εἶπε ἴσα-ἴσα ὅτι μοῦ γράφει τώρα ἓνα διήγημα· τελευταῖα δημοσίευσες στὴν «Νέα Ἑστία» ἓν ἀριστοῦργημα, ἢ μεγάλην στυγμὴν·) τὰποτελέσματα τοῦ πεντάθλου δὲν θάρχησιν·) **Φιλόσοφην** (θὰ τὰ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) **Ἀρελὴ** **Κυπριοπούλαν**, **Γιάννην** **Δωδώνην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Αυγούστου, σὲ ἐρχόμενο.

Προμηθευθῆτε

ΤΟΜΟΥΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

γιὰ νὰ περάσετε

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν λήγῃ ἡ συνδρομὴ των, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω σὺν καθένα ἰδιαίτερος· Ἡ ἐγκαιρὴ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 244ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου.

560. Δεξιόγραφος
Ἐνός θεός, βασιλεῖο
Μεγάλου τῆς Ἀσίας
Καὶ γράμμα τελικό,
Μᾶς κάνουν—τί ἀπρόδοτο!
Τῆς κλασσικῆς Γαλλίας
Μεγάλο τραγικό.

Νέμεσις

561. Στοιχειόγραφος
Πῆρες στὴ Θεσσαλία
Μιά πολλὴ μ' εὐκολία...
Μ' ἄν τὴν ἀποκεφάλισες
Γιὰ γούστο, τί σημαίνει;
Ὅλα κερὶ στὸ πείσμα σου
Αὐτὴ καὶ πάλι μένει!

Γιάννης Δωδώνης

562. Μεταγραμματισμός
Θέλεις τόλμη, ἀνδρεία νᾶχη;
Βάλ' του Χί ἀντί τοῦ Θῆ,
Κι' ἀπὸ τὸ σχολεῖο στὴ μάχη
Θὰ τὸν δῇς νὰ πεταχθῇ.

Ἀκουρδίστο Ρολέτ

563. Ἀναγραμματισμός
Ἑλληνικὸ εἶμαι πέλαγος·
Τὸ Ὑψίλον κάνεις Ἥτα
Καὶ μ' ἀναγραμματίζεις,
Κ' ἓνα βιβλίον ποὺ γράφονται
Τὰ ὀνόματά μας, λύτα,
Ἀμέσως ξεφυλλίζεις.

Κυκλαμιά

564. Τρίαινα
Καθέτως, εἰς τὸ μέσον, ἀρχαία ἐορτή, δεξιὰ κατοικίδιον ζῶον καὶ ἀριστερὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ὅριζοντίως ἄλλη νῆσος.
Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

565. Κρυπτογραφικὸν
12345678 = Θεός.
212523 = Ἀδιάφορον ποῖος.
358678 = Κλινωσκέπασμα.
437 = Ἐπίρρημα τόπου.
578 = Γενάρημα.
6451828 = Βραδυνόν.
728 = Ἐξ οὗ πᾶν ζῶν.
874 = Πατοῖαρχης.

Κεκκινὸς Διάβολος

566. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλειποσύμφωνον ἐν Διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τοῦ τύπου:

Τὰ δὲ δευτέρω γράμματα ἑλλειπο-

σύμφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 2, Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος· 3, Εὐώδες φυτὸν τοῦ βουνοῦ· 4, Κοιτὴς τῶν Ἑβραίων, ἥσως· 5, Μοῦσα· 6, Ἄγιος, προστάτης τῶν θαλασσιῶν.

Μικρὸς Καλλιτέχνης

567. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀπὸ πέντε στοιχεῖα, ἀποτελοῦν γυναικα τῆς Γραφῆς:

1, Πόλις τῆς Θεσσαλίας· 2, Ἀρχαία ὠραϊοτάτη βασιλίσσα· 3, Εἶδος ποιήματος, ὕμνος· 4, Μοῦσα.

Μικροῦλα Τραλαλά

568. Μικτὸν

πνεν - ηαω - μτρον - αωο
Ἀφροδίτη Καρίπη

569. Γρίφος

Λύσε! Νόμους

ὦ! χου + Ταρζάν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

570. Anagramme

Sans doute, mon cher lecteur,
Vous connaissez cet auteur
Par ses contes, ses poesies,
Ses histoires, ses tragedies...
Mais si ses huit lettres, vous
[mêlez
Une pâle couleur vous presen-
[tez.

Ἐλευθέριος Ρουσάκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 23

346. Καστορία (καστωρ, ἰα.)—
347. Μακαρόνι (μά, κά, ρῶ, νή.)
—348. Ἡφαίστος-Φαίστος.—349.
Οἶνος-οἶκος.—350.

351. ΚΥΝΑΙΓΕΙ-
Λ Α Α Π Ν Ι Α
Ρ Ο Σ (ῥαίναί, Νί-
αυρος, Αἰνείας, Ἰ-
Y Ω Τ Κ σαῖν, γαρίς, Εἰρα,
P A N T I Z X ρίγος, ὄνειρον, Σκύ-
I I Z X ρος.)—352. Ὁ μη-
A N A K O X H ροδός.—353. ΗΕ-ΑΑ= Μη-
δὲν ἄγαν, ΕΠΟΣ (Ἡβίων, Ἐ-
Πιμενίδης, ἈΟρατος, ἈΣωτος.)
—354. Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
τέσσαρες: 7ος, 12ος, 14ος, καὶ
18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1928)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δοχ. 80 καὶ ραμμένος
δοχ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικὸν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴ-
τε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δοχ. 6 τὸ ἐλάχιστον τίμημα.
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δοχ. 1.
Ὁ χριστός στίχος δοχ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΘ—754

Ἀ νταλλάσσω κάρτες, τετραδιάκια μὲ
δλους-ες, Δ/σις: Κωνσταντίνον Δημά-
δην (διὰ Φ. Ο.) Πόστ-Ρεσάντ, Θεσσαλο-
νίκην. **Φλώρης Οὐράνης**

/ΚΘ—755

Ὁ Διαγωνισμὸς Διηγημάτων τοῦ «Βασι-
λεῖου τῆς Κυζίκου» λήγει τὴν 1ην
Ὀκτωβρίου. Ὅλα τὰ φιλόφροντα παιδιὰ
τὸν ὑποστηρίζουν. Συνεργάται τῆς Σελ-
δος, ἀπὸ σὰς περιμένουμε μεγάλη ὑπο-
στήριξιν.

/ΚΘ—756

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΖΙΚΟΥ
Διαγωνισμός. «Ποῖον Διαπλασιακὸν
Σύλλογον προτιμᾶτε;» Συμμετοχὴ
διδράχμος. Προβλεπία μέχρι 31 Σεπτεμ-
βρίου. Ὁ ἐκλεχθεὶς ὁνομαζόμενος θάνακρουθῇ
Βασιλεὺς τῶν Συλλόγων. Ἐμπρός,
Σύλλογοι, ἀποκρίσαστε τὸν πολυζήτητον
τίτλον, δείχνοντας τὴν ἀξίαν σας.

/ΚΘ—757

Ἀ παλασποῦλα, γειά σας. Δὲν πιστεύω
νὰ μ' ἀρνηθῇτε τὴν χαρὰ, ποὺ ἀργότε-
ρα μόνο ἡ θύμωσή της θὰ μένῃ, νὰ μοῦ
στείλετε Μ. Μυστικὰ σας. Δ/σις μου: Μαί-
ρη Η. Μαζαράκη (διὰ Σ. Ν.) Φιλίππου 46,
Πειραιᾶ. Ἀεροπορεῖ, ἀκόμη νὰ περιμένω
Σταλαβαμένη Νίστη

/ΚΘ—758

Ἀ γαπημένη μου Σιμωνή, ἔστειλα. Κ
Μπουφίδου, τί γίνεσαι; **Πρόκρις**

/ΚΘ—759

Ἐφετέρῃ τῆς Ἡπειροῦ καὶ Παιωνιά-
τας εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν εὐγενεῖα
σας πρότασιν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἑλλει-
ογραφεῖ.

/ΚΘ—760

Ἀ παλασποῦλα, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια
καὶ κάρτες. Δ/σις: Ἀρλάνδαν, Βικτω-
ρίας 65, Λεμεσὸν Κύπρου. **Ἀρλάνδα**

/ΚΘ—761

Ἀ ληλογραφὰς κι' ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κά μὲ δλους-ες. Συγγνώμην, περιμέ-
νω. Δ/σις: Χρήστον Παπαϊωάννου, Πρα-
κτορεῖον Πανοφυλακῆς, Τρίκαλα, διὰ
Ρασπουτίν

/ΚΘ—762

Ἐλωποτοί, Μακεδῶν, Φανερὰν Λά Του-
λίπ, λοιποί, λοιπὴς τῆς Δράμας, προσέ-
χετε. Ἀντιπροσώπων ἀρρωστῶν. Βασιλεὺς τῆς
Γροθίας, λεπτά τελείωσαν καὶ γι' αὐτὸ δὲν
μιλᾷς τόσον καιρὸν.

/ΚΘ—763

Ἀ νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους. Στείλ-
τε στὴ Δ/σιν: (ΚΘ—633). Ἀρμενία,
μὲ λημονήσας: Ἐλασση Μικροῦλα

/ΚΘ—764

Στις ἀγαπημένες μας Ἀντιγόνῃ καὶ
Μαρξέλ Ντεδὲς τίς πὺν θερμὲς εὐχού-
λες γιὰ τὴν γιορτοῦλά τους.

/ΚΘ—765

Ἀ γαπημένη μας! Παρηγοριά τῆς Μάν-
νας, δέξου ἀπειρεῖς εὐχούλες γιὰ τὴν
γιορτοῦλά σου.

/ΚΘ—766

Θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ ἡ ἀνταλλαγή
καὶ Μ. Μυστικῶν καὶ γιορτῶν μὲ τοὺς ἑξῆς:
Γελαττὴ Μικροῦλα, Ὀνειροπλέκτρα,
Πατρινοπούλου, Γαπινὴ Ψυχούλα καὶ
Ἐξυπνὴ Γατούλα.

/ΚΘ—767

Πρωτοπαίοντας σὺν Διαπλασια-
κῶς ἀλληλογραφεῖς μὲ δλους-ες. Δ/σις
Κυρίαν Ἐδανθίαν Οἰκονομοπούλου (διὰ
Γκείσαν), Ἰουστινιανῶ 22, Ἐνταθα

/ΚΘ—768

Υποψήφιος Δήμαρχος, μὲ μεγάλη μου
χαρὰ. Στείλε δ. Πόπην Μαλκότην (διὰ
Κ. τ. Κεζ.) Τούμπα Α. Μ. 115, Θεσ/νίκην.

/ΚΘ—769

Ἀ παλασποῦλα-ες, προτιμῶ κάρτες καλ-
λιτεχνίας καὶ μουσικῶν. Εὐχαριστῶ
τοὺς στελεχάνας. **Μαγική Νυχτιά**

/ΚΘ—770

Ἀ νερὸν τοῦ Βουνοῦ, διεδωθόντες σας
δυσανάγνωστη. Περιμένω, Δρακμάτι,
ἀστετεύσας; **Μαγική Νυχτιά**